

1

Nat

— Si us plau, senyor, que és Plumfield, això? —va preguntar un nen vestit amb parracs a l'home que obria l'imponent reixat davant del qual l'acabava de deixar l'òmnibus.

—Sí, qui t'envia?

—El senyor Laurence. Porto una carta per a la senyora.

—Molt bé. Ves cap a la casa i dona-l'hi. Ella s'ocuparà de tu, vailet.

L'home s'expressava amb amabilitat i el noi el va obeir, animat per les seves paraules. A través del plugim suau que queia damunt la gespa acabada de sortir i els arbres plens de brots incipients, en Nat va veure davant d'ell un gran edifici de planta quadrada. Era una casa d'aspecte acollidor, amb un porxo antic, escales amples i els llums encesos a moltes finestres. Ni cortines ni porticons amagaven aquella lluentor alegre i, mentre feia una pausa abans de trucar a la porta, en Nat va veure tot d'ombres petites que dansaven per les parets, va

sentir el rumor agradable de veus joves i va témer que difícilment seria possible que la llum, la calidesa i el confort d'allà dins poguessin arribar a ser per a un marrec sense llar com ell.

«Espero que la senyora es vulgui ocupar de mi», va pensar, abans de picar tímidament amb el gros picaporta de bronze, que tenia la forma d'un divertit cap de grifó.

Li va obrir una minyona de cara rosada, que li va fer un somriure mentre li agafava la carta que li lliurava en silenci. Semblava acostumada a rebre nens desconeguts, perquè li va indicar amb un gest del cap que segués en una butaca del rededor i li va dir:

—Escala't les soles de les sabates a l'estora i seu aquí mentre li porto això a la senyora.

Mentre s'esperava, en Nat va trobar una pila de coses per distreure's; mirava al seu voltant amb curiositat, gaudint del que veia i content de no ser vist, protegit en aquell racó fosc del costat de la porta.

La casa semblava plena de nois que passaven aquella tarda plujosa fent tota mena de jocs. Es diria que n'hi havia pertot arreu, «amunt i avall, i fins a la cambra de la dama», com diu la cançó de bressol, perquè a través de les portes obertes es veien grups de nens grans, petits i mitjans, en tota mena d'estats d'excitació, per no dir d'efervescència. Les dues estances àmplies a la dreta eren òbviament aules, perquè hi havia pupitres, mapes, pissarres i llibres escampats. La llar de foc estava encesa, i uns quants nanos indolents jeien davant del foc, i con-

versaven sobre el nou camp de criquet amb tant d'entusiasme que les botes els voleiaven per l'aire. Un jove alt practicava amb la flauta en un racó, ignorant el rebombori que hi havia al seu voltant. Dos o tres més saltaven de pupitre en pupitre, i s'aturaven de tant en tant per recuperar l'alè i per riure de les caricatures que un petit bromista dibuixava a la pissarra, inspirant-se en els habitants de la casa.

A la sala de l'esquerra es veia una taula de menjador llarga parada, amb gerres plenes de llet acabada de munyir, piles de pa blanc i morè, i muntanyetes d'aquelles coques de ginebre que tant agraden als menuts. A l'aire hi flotava olor de torrada i algunes notes de poma al forn, tot plegat força temptador per a un nassarró i un estómac afamats com els d'ell.

Però on l'ambient era més divertit era al vestíbul: al passadís de dalt estaven jugant animadament a tocar i parar; en un replà hi havia nens fent una partida de bales; en un altre, jugaven a les dames; mentre que a les escales un noi llegia i una nena cantava una cançó de bressol a la seva nina. Dos cadells i un gatet anaven amunt i avall, i una filera constant de marrecs baixaven lliscant per la barana, posant en risc els pantalons i les extremitats.

En Nat estava tan fascinat amb aquell moviment que va anar sortint a poc a poc del seu racó, i quan un nano molt esverat va baixar tan ràpid que no va ser capaç d'aturar-se i es va estimbar barana avall, amb un cop que li hauria trencat el cap si no fos perquè duia onze anys anant per terra i ja el tenia dur

com una bala de canó, en Nat va oblidar-se del tot de les seves circumstàncies i va córrer cap a ell, tement que el trobaria mig estabornit. En canvi, el noi es va limitar a parpellejar un segon i després es va quedar tranquil·lament ajagut, mirant sorprès aquella cara nova:

—Hola!

—Hola! —li va respondre en Nat, que no sabia què més dir i va trobar que aquella era la forma més breu i fàcil.

—Que ets nou? —li va preguntar el nano del terra, sense moure's.

—Encara no ho sé.

—Com et dius?

—Nat Blake.

—Jo em dic Tommy Bangs; vols pujar a provar-ho? —li va dir, i es va posar dret com qui de sobte recorda les regles de l'hospitalitat.

—Em sembla que val més que no, fins que sàpiga si em puc quedar —li va respondre en Nat, que sentia que el desig de quedar-se li creixia per moments.

—Ep, Demi, un de nou! Vine a ocupar-te'n.

I el vigorós Thomas va tornar-se'n al seu entreteniment amb l'entusiasme inalterat.

En sentir-lo, el noi que llegia a les escales va alçar la vista amb els seus ulls grossos i castanys, i després de fer una pausa fugaç, com si fos una mica tímid, es va guardar el llibre sota el braç i va baixar uns quants graons per acostar-se a saludar el

nou, que va trobar molt simpàtic el rostre agradable d'aquest noi prim i de mirada amable.

—Ja has conegut la tieta Jo? —va demanar-li, com si fos una mena de cerimònia clau.

—De moment només us he vist a vosaltres; estic esperant —va respondre en Nat.

—Que t'envia l'oncle Laurie? —va continuar en Demi, cortès però seriós.

—El senyor Laurence.

—Sí, l'oncle Laurie; ell sempre envia nois simpàtics.

En Nat va agrair el comentari i va fer un somriure que dibuixava una expressió de plaer al seu rostre prim. Com que no sabia què més dir, tots dos es van quedar mirant-se en un silenci amable fins que se'ls va acostar la nena que duia la nina als braços. S'assemblava molt a en Demi, però no era tan alta i tenia la cara més rodona i rosada, i els ulls blaus.

—És la meva germana, la Daisy —li va dir en Demi, com si li presentés una criatura especial i preciosa.

Es van saludar amb un gest del cap i la carona de la nena es va il·luminar de felicitat en dir-li, amable:

—Espero que et quedis. Ens ho passem molt bé, aquí; oi que sí, Demi?

—I tant que sí; és per això que la tieta Jo té Plumfield.

—Teniu raó, sembla un lloc molt agradable —va observar en Nat, sentint que havia de correspondre a aquells dos joves tan amables.

—És el millor lloc del món, oi que sí, Demi? —va dir la Daisy, que era evident que considerava el seu germà una eminença en tots els assumptes.

—No, jo crec que Groenlàndia és més interessant, perquè allà hi ha icebergs i foques. Però sento un gran afecte per Plumfield i és veritat que és un lloc molt agradable per viure-hi —va respondre en Demi, que aleshores estava capficat en un llibre que parlava de Groenlàndia.

Estava a punt d'oferir-se a ensenyar-li els dibuixos a en Nat i explicar-los-hi, quan la minyona va tornar i va dir, mentre feia un gest cap a la porta de la sala:

—Molt bé, noi, et pots quedar.

—Que bé; ara vine a veure la tieta Jo.

La Daisy el va agafar de la mà amb un gest tan dolç i protector que en Nat es va sentir immediatament a casa.

En Demi va tornar al seu estimat llibre mentre la seva germana guiava el nou hoste cap a una estança del darrere, on hi havia un senyor corpulent jugant amb dos nens petits al sofà i una senyora prima que semblava que tot just acabava de relllegir la carta.

—Aquí el tens, tieta! —va anunciar la Daisy.

—Així que aquest és el meu nou vailet? Estic contenta de coneixe't, estimat, i espero que siguis molt feliç aquí —va dir la senyora, mentre se li acostava i li enretirava delicadament els cabells del front amb un gest tendre i una actitud maternal que van conquerir el petit cor d'en Nat.